

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 13. април 2011. године

Предмети бр. 06/09 и 55/09

С.П. и Видосава ЂОРЂЕВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 13. априла 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменуте жалбе, уложене сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба гђе С.П. (предмет бр. 06/09) уложена је 20. јануара 2009. и уписана 23. јануара 2009. године. Жалба гђе Видосаве Ђорђевић (предмет бр. 55/09) уложена је 31. марта 2009. и уписана 17. априла 2009. године.
2. Дана 4. маја 2009. године, Саветодавна комисија за људска права је проследила предмет бр. 06/09 Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост и меритум предмета.
3. Дана 24. јула 2009. године, Комисија је проследила предмет бр. 55/09 СПГС-у како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост и меритум предмета.

4. Дана 5. августа 2009. године, УНМИК је доставио свој одговор по предмету бр. 55/09. Дана 17. августа 2009. године, УНМИК је доставио свој одговор по предмету бр. 06/09.
5. Дана 26. августа 2009. године, Комисија је затражила додатне информације од жалиоца у вези са предметом бр. 06/09. Жалилац је доставио свој одговор 25. септембра 2009. године.
6. Дана 10. марта 2010. године, Комисија је затражила додатне информације од жалиоца у вези са предметом бр. 55/09. Жалилац је доставио свој одговор 10. августа 2010. године.
7. Дана 9. септембра 2010. године, Комисија је одлучила да споји предмете бр. 06/09 и 55/09 сходно правилу 20 свог Пословника.
8. Дана 2. новембра 2010. године, Комисија је поново проследила предмете бр. 06/09 и 55/09 СПГС-у како би добила коментаре УНМИК-а на прихватљивост предмета у светлу одлуке да споји предмете. Дана 28. фебруара 2011 године., УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

9. Први је жалилац (предмет бр. 06/09) супруга г. Д.П. Други је жалилац (предмет бр. 55/09) је супруга г. Милоша Ђорђевића. Господа Д.П. и Ђорђевић нестали су из села Доње Неродимље у општини Урошевац за време догађаја у периоду између 17. јуна и 20. јуна 1999. године. До данашњег дана није пронађен ниједан од ове двојице мушкараца.
10. Према наводима првог жалиоца, дана 17. јуна 1999. године приближно 100 војника Ослободилачке војске Косова (ОВК) ушло је у село Доње Неродимље. Око 14 часова, пет наоружаних ОВК војника ушло је у кућу жалиоца и одвело г. Д.П.-а у село Балај где су га испитивали у једној приватној кући. Након испитивања, г. Д.П.-у је саопштено је да може да иде. Међутим, г. Д.П.-а је у ходнику чекала друга група војника ОВК која га је силом утерала у другу собу где је почела да га туче. Према наводу жалиоца, након једног нарочито тешког ударца, г.Д.П. је почео да крвари из носа па су га војници наводно натерали да полиже своју крв са пода док су му истовремено псовали породицу.
11. Први жалилац тврди да је била у свом дворишту када се г. Д.П. вратио кући, прекривен крвљу и модрицама. Није могла да одведе г. Д.П. доктору, јер у селу није било доктора. Штавише, није могла да пријави случај властима јер ни УНМИК нити КФОР још увек нису били у селу, а телефонске линије нису радиле. Међутим, тада је г. Д.П. пренео првом жалиоцу информацију која се тиче овог инцидента.
12. Први жалилац даље тврди да је око 16 часова једна друга група војника ОВК дошла у жалиочеву кућу и рекла г. Д. П.-у да пође са њима како би дао изјаву њиховом команданту. Г. Д.П. је отишао са њима у једну другу кућу у селу Доње Неродимље где су га војници ОВК наводно псовали, испаливали метке у ваздух и претили му. Након отприлике 20 минута, ослободили су г. Д.П.-а и он се вратио кући.

13. Према наводу првог жалиоца, након једног сата, око 17 часова дана 17. јуна 1999. године, иста група војника ОВК која је првобитно одвела г. Д.П.-а у село Балај ради испитивања вратила се и поново га одвела. Од тада г. Д.П. није пронађен.
14. Отприлике након 2-3 дана, дана 19. јуна или 20. јуна 1999. године, патрола КФОР-а је ушла у село Доње Неродимље око 23 часова. У то време, пуно приватних кућа је наводно запаљено. Први жалилац је покушала да им пријави нестанак након што се патрола зауставила на отприлике 50 метара од њене куће. Међутим, она тврди да то није могла да уради јер су наоружани војници ОВК били испред њене куће и претили да ће је убити. Након отприлике десет минута, патрола КФОР-а је напустила село.
15. Према наводу другог жалиоца, дана 20. јуна 1999. године њен супруг г. Милош Ђорђевић је такође био у селу Доње Неродимље. Други жалилац је већ била побегла из села. Према информацијама добијеним од свог девера који је остао у селу, увече 20. јуна 1999. године г. Милошу Ђорђевићу су пришле непознате особе и замолиле га да пође са њима на један информативни разговор. Они су нагласили пред присутнима да ће му бити дозвољено да се врати кући након завршетка разговора. Непосредно затим, г. Милорад Ђорђевић, други брат г. Милоша Ђорђевића био је наводно замољен да пође са непознатим особама на информативни разговор. Иако жалилац ограничава своју жалбу на нестанак свог супруга, г. Милоша Ђорђевића, чини се да је од тада непознато где се налазе оба господина, Милош и Милорад Ђорђевић.
16. Према наводу другог жалиоца, дана 21. јуна 1999. године група особа је ушла у кућу њеног девера и рекла му да пође са њима у одређеном року или ће бити убијен. Када је девер питао шта је са његовом браћом, господом Милошем и Милорадом Ђорђевић, ове особе су му одговориле да су негде оставиле његову браћу. Жалилац даље наводи да је девер наводно из ове групе препознао две особе из суседног села.
17. Према првом жалиоцу, дана 24. или 25. јуна 1999. године, групе од по 15 војника ОВК ушле су у сваку од преосталих српских кућа у селу и обавестили укућане да имају два сата да напусте домове или ће бити убијени. Због тога је први жалилац напустила село заједно са осталим људима из села и отишла у Урошевац. Они су наводно наишли на групу припадника Полиције УНМИК-а који су стајали испред општинске зграде и обавестили их о отмици тројице мушкараца из села, укључујући супруга првог жалиоца, г. Д.П.-а и супруга и девера другог жалиоца, господе Милоша и Милорада Ђорђевића, тим редоследом. Полицајци су одговорили да нису задужени за њихово село и упутили су првог жалиоца Полицији УНМИК-а смештеној на периферији града, где је она пријавила нестанак и затражила пратњу до села Чаглавица, близу Приштине. Чим су стигли у Чаглавицу, први жалилац је пријавила отмице тамошњем контингенту КФОР-а. Оба жалиоца су такође пријавиле нестанке Међународном комитету Црвеног крста. Други жалилац наглашава да је такође пријавила нестанак свог супруга дипломатским канцеларијама у Приштини.
18. УНМИК тврди да је полиција из Јединице за нестала лица УНМИК-ове Полиције покушала да контактира првог жалиоца како би истражила отмицу г. Д.П.-а, али да нису могли да ураде то јер им први жалилац није дала никакав контакт број нити податке након што је напустила Косово. УНМИК није дао никакву изјаву поводом истраге у вези са нестанком господе Милоша и Милорада Ђорђевића. Нема назнаке да су обављене даље истраге било ког од ових нестанака.

19. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. сви списи кривичних предмета које су имали Одељење правде и Полиција УНМИК-а, предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБЕ

20. Први жалилац се жали на наводни пропуст УНМИК-а да ваљано истражи отмицу њеног супруга, г. Д.П.-а Други жалилац се жали на наводни пропуст УНМИК-а да ваљано истражи отмицу њеног супруга, г. Милоша Ђорђевића. Оба жалиоца се жале на душевну бол и патњу, наводно проузроковане овом ситуацијом.
21. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалиоци указују, тим редоследом, на повреду права на живот супруга првог жалиоца, г. Д.П.-а, и кршење права на живот супруга другог жалиоца, г. Милоша Ђорђевића, загарантованих чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду права самих жалиоца у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

22. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмете, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
23. У својим коментарима, СПГС нема никаквих примедби на прихватљивост жалби.
24. Комисија је мишљења да жалбе везане за чланове 2 и 3 ЕКЉП покрећу озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да ове жалбе нису очигледно неосноване у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
25. Комисија не види друге разлоге на основу којих би ове жалбе биле проглашене неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБЕ ПРИХВАТЉИВИМ.

Анила ПРЕМТИ
Заменик извршног службеника

Марек НОВИЦКИ
Председавајући